

Declaració d'El Corrent

Davant la Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'avortament

Durant cinc dies, els carrers de Barcelona han mostrat grans cartells del Corrent Social Cristià amb un missatge elemental: **«La vida és el primer dret. Protegim-la.»**. Una evidència que massa sovint s'intenta ocultar: tots els drets humans pressuposen un dret anterior, el dret a existir. I l'existència d'un nou ésser humà comença quan queda constituït el seu codi genètic únic i irrepetible, des de la concepció.

Gairebé al mateix temps, el Parlament de Catalunya ha aprovat, amb els vots de PSC, ERC, Junts, Comuns i CUP, una declaració a favor de l'avortament.

La coincidència seria prou significativa per ella mateixa. Però encara ho és més per allò que aquests mateixos grups parlamentaris han decidit callar.

Dies abans, el **Corrent Social Cristià** s'havia adreçat a tots els grups del Parlament arran dels greus fets ocorreguts a la parròquia de Santa Maria de Montalegre. El 17 de setembre, un grup d'activistes feministes va intentar impedir-hi un acte en què diverses dones que havien avortat volien explicar lliurement la seva experiència. Van ocupar l'espai, interrompre l'esdeveniment i impedir la paraula, fins al punt que va ser necessària la intervenció policial per poder reprendre'l.

Dones impedit que altres dones parlin, i fent-ho en nom del feminisme.

Des d'El Corrent demanàvem al Parlament una cosa tan elemental com una condemna pública dels fets, el suport a les dones que havien estat silenciades, la defensa de les llibertats d'expressió i de reunió i el rebuig de qualsevol coacció o violència destinada a impedir un acte per discrepància ideològica. També reclamàvem al Govern informació sobre els fets i les mesures que s'adoptarien per garantir que episodis semblants no es repetissin.

La resposta del PSC, ERC, Junts, Comuns i CUP ha estat el silenci davant la coacció i, immediatament després, una declaració parlamentària a favor de l'avortament.

És un fet polític i moral que no oblidarem.

Segueix-nos a:

Aquí ja no es discuteix només sobre l'avortament. També es discuteix sobre llibertat. Sobre si a Catalunya totes les dones poden parlar o només cal donar paraula a les que segueixen el discurs oficial. Sobre si la violència i la vulneració de drets fonamentals mereixen condemna sempre o deixen de merèixer-la quan procedeixen de determinats punts de vista oposats al del Govern.

Aquesta doble vara de mesurar és gravíssima.

Però hi ha encara una altra contradicció: **la demogràfica.**

A Catalunya els avortaments ja equivalen aproximadament al 40% dels naixements, mentre moren més persones de les que neixen i la societat catalana depèn de la immigració per sostenir el creixement de la població. En aquest context, continuar fomentant l'avortament no és una política neutral. Té conseqüències humanes, socials i econòmiques destructives per al nostre país més enllà de les demogràfiques. Per altra banda, l'elevadíssim nombre d'avortaments a Catalunya influeix en la caiguda en picat de la natalitat de les famílies catalanes, la qual cosa té com a efecte colateral un agreujament de la crisi de la cultura pròpia i de la llengua catalana.

Malgrat això, **els poders públics continuen actuant en una sola direcció.**

La Generalitat destina milions d'euros, entre subvencions, convenis i altres mecanismes, a entitats que promouen l'avortament. Algunes de les entitats beneficiàries depenen en més d'un 90% del finançament procedent de la Generalitat, l'Estat, l'Ajuntament o la Diputació de Barcelona. Són entitats formalment privades però sostingudes essencialment amb diner públic. Mentrestant, les organitzacions que acompanyen dones embarassades amb dificultats i les ajuden a tirar endavant la maternitat no només no reben cap tipus d'ajut, se les censura i es pretén acallar-les.

Aquesta asimetria és escandalosa i degrada el sentit de la nostre democràcia.

L'avortament, a més, és finançat pel sistema públic fins i tot quan es practica en centres privats. Tanmateix, els ajuts a les dones que volen tenir els seus fills són pràcticament inexistent. L'ajuda per naixement que atorga la Generalitat és ridícula: menys de 700 euros una sola vegada. Paral·lelament, tenir fills incrementa fortament el risc de pobresa: al voltant del 27% de les famílies amb fills es troben en risc (taxa Arope), percentatge que s'aproxima al 47% en les famílies nombroses.

És difícil imaginar una contradicció més gran: **Catalunya necessita desesperadament més naixements, però tenir fills penalitza econòmicament les famílies.**

Encara resulta més incomprendible quan les enquestes de fecunditat mostren que una gran majoria de les dones volen ser mares i que moltes voldrien tenir dos, tres o més fills. El problema no és només de desig. És també de condicions materials, d'habitatge, de conciliació, de permisos i d'ajuts.

En lloc d'afrontar aquesta realitat, les nostres institucions polítiques concentren recursos, discurs i legislació en promocionar l'avortament.

En el fons hi ha una qüestió encara més radical.

L'argument del «dret al propi cos» no resol el problema moral, perquè l'ésser engendrat no és una part del cos de la mare. És un ésser humà diferent, amb una identitat genètica pròpia, que durant una etapa molt concreta de la seva existència, de tant sols nou mesos, depèn absolutament d'aquella.

Aquí apareix la qüestió decisiva: **¿la dependència concedeix al cuidador el dret a posar fi a la vida del dependent?**

Tots hem estat absolutament dependents, i molts ho tornarem a ser al final de la vida.

Una societat veritablement humana no elimina el dependent perquè depèn. **El protegeix precisament perquè depèn.**

Aquest és el principi que està en joc. Per això callar no és una opció.

I no callarem. Fins que la vida humana guanyi.

Corrent Social Cristià (e-C) “El Corrent”

15 d'octubre de 2026